

с. 8].

Перспективи гендерної політики в рівності між чоловіками та жінками в сфері управління.

Список використаних джерел

1. Москаленко С. Державна політика забезпечення рівних прав і можливостей у контексті інтегрування концепцій гендерної рівності та соціальної справедливості. *Вісник національної академії державного управління*. С. 228-235. URL: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2011-3-32.pdf> (дата звернення: 20.06.2020).

2. Воронько Л. О. Гендерна політика в системі державної служби: поняття і сутність. С. 1-9. URL: <http://academy.gov.ua/ej/ej16/txts/12VLOSPS.pdf> (дата звернення: 20.06.2020).

*Севериненко В. І., здобувач вищої освіти СВО Магістр,
ОПП Зв'язки з громадськістю,
спеціальність 281 Публічне управління та адміністрування
Науковий керівник: к. е. н., доцент Сердюк О. І.*

РОЗВИТОК Е-ВЗАЄМОДІЇ У ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Електронна взаємодія органів публічної влади передбачає як обмін електронними документами, так і можливість отримання (обміну) електронних даних з інформаційних систем органів влади в автоматизованому режимі відповідно до запитів і повноважень органів влади [1, с. 13].

В Україні створено правові основи для розвитку електронного урядування, однак є потреба передбачення відповідних заходів у програмах розвитку місцевого самоврядування. Механізми реалізації е-взаємодії та е-

самоврядування можна передбачити в локальних нормативних актах, наприклад статутах територіальних громад, а заходи щодо його становлення – у місцевих та регіональних програмах розвитку місцевого самоврядування, або громадянського суспільства.

Ефективність е-взаємодії органів місцевого самоврядування, територіальних громад і суспільства загалом залежить від підготовленості всіх сторін, запровадження стандартизованих технологій та сервісів, які були б зрозумілі навіть користувачам без спеціальної освіти та забезпечували спрощений доступ до публічної інформації.

Радою Європи розроблено детальний план впровадження політики е-демократії – Керівництво № 1 до Рекомендацій «Загальні інструменти та принципи для електронної демократії» [2]: Зокрема визначено чіткий перелік інструментів е-демократії, який розширює той, що подано у Рекомендаціях: е-управління стосунками з громадянами, е-політичні компанії, веб-трансляції, е-дискусії, е-журналістика, ігри та е-демократія, навігатор виборів, е-участь в бюджетному процесі, е-демократія соціальних мереж, єдиний урядовий портал, інструменти інформаційного менеджменту; е-консульство, е-омбудсмен, е-партія, е-політик, е-парламент, е-взаємодія з громадянами на локальному рівні, е-менеджмент внутрішньопартійного життя.

Рекомендується використовувати ці інструменти у форматі короткострокових проектів – від одного дня (електронна демократія соціальних мереж) до одного року. Проект може бути реалізований будь-якою зацікавленою стороною за згодою та участю інших сторін.

Рекомендації визначають політики, які слід впроваджувати на постійній основі, наприклад [2, с. 13-15]:

1. Політика щодо усунення цифрової неграмотності та цифрової нерівності, посилення можливостей участі всіх громадян у електронній

демократії. Повноваження в цій галузі визначаються в основному для державних установ та неурядових організацій. Завданням політики є підвищення рівня участі всіх громадян. Політика служить підтримкою громадянської участі та політичного діалогу. Фінансування – з державного бюджету;

2. Політика е-стимулів. Уряд надає громадянам фінансові, політичні та інші винагороди/заохочення для участі у е-демократії. Політика може бути ініційована урядовими установами, неурядовими організаціями та ініціативними групами, які впроваджують проекти е-демократії. Завдання – ініціювати та збільшувати участь в е-демократії. Повноваження щодо політики можуть бути розподілені між урядом, неурядовими організаціями та приватним сектором. Бажане державно-приватне партнерство. Політика фінансується ініціатором.

3. Політика е-інклюзії. Очікується, що урядові та неурядові організації будуть активними у забезпеченні участі вразливих груп, які потребують додаткової підтримки, в електронній демократії. Ініціаторами політики є уряд, неурядові організації та групи інтересів. Повноваження визначаються для ініціатора політики, також можливо державно-приватне партнерство. Фінансування політики – з державного бюджету, донор, благодійництво. Політика повинна бути спрямована на запобігання проблемам демократичного розвитку: низька участь уразливих груп у політиці, незацікавленість громадян у законотворчому процесі, недостатня зацікавленість молоді до політичних справ, обмежений доступ уразливих груп до сучасних засобів ІКТ.

4. Політика е-підготовки/навчання. Може бути ініційованою Урядом або політичними партіями. Основна мета – підготовка публічних службовців, політиків до задіяння методів е-демократії. Завдання – сформувати мережу фахівців, які зможуть проводити навчання, розвиток

компетенції в е-демократії. Фінансується ініціатором політики та за рахунок коштів державного бюджету.

5. Політика урядової взаємодії із громадянами (G2C / C2C). Уряд налагоджує взаємодію із електронними громадськими ініціативами, насамперед для залучення їх до регуляторного процесу та надання адміністративної та фінансової підтримки ініціатив державній політиці. Уряд та громадськість є ініціаторами політики. Завдання – підтримка та реалізація громадських ініціатив, розширення участі громадськості в цих ініціативах.

6. Політика подолання е-перешкод та бар'єрів. Політика передбачає своєчасне виявлення та подолання перешкод доступу та використання інструментів е-демократії. посилення можливостей громадян брати участь в е-демократії. Повноваження визначаються переважно для урядових інституцій із можливим державно-приватним партнерством. Фінансування в основному забезпечується з державного бюджету.

7. Політика регулювання е-демократії. Основна мета – створити комплексну систему регулювання е-демократії, спрямовану на сприяння громадянам у використанні е-демократії, захист прав та інтересів громадян. Основне завдання – підтримка та реалізація проектів е-демократії. Фінансується в рамках бюджету ініціатора. Ця політика передбачає розробку детальних вказівок / інструкцій, які дозволять ініціаторам проектів е-демократії уникнути ризиків впровадження, надання їм необхідних адміністративних та законних повноважень.

Однак проблема впровадження електронних комунікацій залишається на інституційному рівні, особливо низькою є технічна та організаційна готовність влади до впровадження інструментів електронної демократії. Значні нерівномірність спостерігаються на рівні місцевого самоврядування. Різні засоби залучення громадян до державної політики

використовують електронні засоби не в рівній мірі. Відповідно до рекомендацій Ради Європи, Україна використовує мінімальну кількість електронної демократії. Політика електронної демократії в Україні в основному орієнтована на рівень органів виконавчої влади, роль яких у демократичних процесах не є визначальною.

Список використаних джерел

1. Електронне урядування та електронна демократія: навч. посіб.: у 15 ч. / за заг. ред. А. І. Семенченка, В. М. Дрешпака. К., 2017. Частина 14: Електронна взаємодія органів публічної влади / С. П. Кандзюба, О. М. Хошаба, Ю. Б. Пігарєв. К.: ФОП Москаленко О. М., 2017. 60 с.

URL:https://onat.edu.ua/wpcontent/uploads/2018/05/Part_014_Feb_2018.pdf (дата звернення: 20.06.2020).

2. Електронна демократія. Біла книга державної політики / під ред. С. Панцира. К.: 2015. 43 с. URL: <http://dialog.lviv.ua/wp-content/uploads/2016/02/Elektronna-demokratiya.pdf> (дата звернення: 20.06.2020).